

Kristen tro – tråkig, irrelevant?

Vi skall undersöka de närmaste 11 veckorna vad det vill säga att tro på Gud.

För nutidsmänniskan behöver uttrycket inte betyda mer än att man anser att han finns. Somliga anser det, andra inte. På Jesu tid var det självklart. Vår kultur är den enda i historien där man förnekat varje form av andlig verklighet.

På Jesu tid betydde tron på Gud något mer än att man ansåg att han finns.

Låt oss fundera över vad tro är!

Du behöver kunna tro på morgondagen, annars förlorar du all handlingskraft.

Du måste kunna tro på dina medmänniskor, annars förlorar du alla relationer och blir ensam.

Ingen kan leva utan en tro. Frågan är bara var tron har sitt fäste. Vad är det som gör att du och jag vågar gå ut och träffa andra? Vad är det som gör att vi inte är förlamade av beslutsångest och missmod?

Att tro på Gud i ordets ursprungliga och verkliga mening betyder att han är min trygghet inför både morgondagen och medmänniskorna, inför sjukdomar och olyckor. I lidandets värld kan det tyckas vara en trygghet med vissa undantag. Även kristna drabbas av sjukdom och katastrofer, liksom av motgångar och mänskligt svek. Vi får anledning att återkomma till dessa viktiga frågor.

Naturligtvis måste jag vara övertygad om att Gud finns. Trons förtröstan sträcker sig längre än så, men vi måste alltså börja med en sanningsfråga. Är det sant att Gud finns?

Gud går inte att bevisa. Han är inget forskningsobjekt. Men vi tror inte för att vi kan plocka i sär Gud i bitar eller för att vi kan svara på alla slags frågor om Gud. Enkelt uttryckt: man tror för att man har mött honom. För det kan man göra trots att man inte kan se och ta på honom. Vi kan inte *ta* oss kunskap om Gud men vi kan *be* om att få den. Gud kan ge oss den kunskap vi inte av oss själva kan ta oss. Han kan komma oss till mötes och ge sig till känna.

Naturligtvis vill han få vara Gud i mitt liv om han ger mig kunskap om sig själv. Så gör vi också. Om vi skall lämna ut oss åt andra så vill vi bli behandlade med respekt.

Ibland sägs det att det spelar ingen roll vad man tror på bara man tror. Men att bygga sin yttersta trygghet på något som inte finns måste vara ett tragiskt

misstag. Hitler trodde på det tyska folkets överlägsenhet i rashänseende. Lenin och Stalin trodde på marxismens förmåga att skapa ett lyckorike. De fick en väldig handlingskraft och drog många med sig. Men deras tro var en olycka för att den inte var sann.

Om du kan tänka dig att Gud finns så kan ingen fråga i livet vara viktigare än frågan om vem han är och vad han vill och gör. Han måste ju i så fall vara den yttersta verkligheten. Och om vi får en visshet i dessa frågor så ändrar hela livet sin karaktär. Då vidgas alla ramar och begrepp och vi ställs inför helt nya villkor i livet.

Om Gud älskar alla, så måste han på något sätt ge sig till känna för alla. Han är inte helt fördold för oss. Men eftersom han vill att vår kärlek skall vara frivillig och äkta så döljer han sig tills vi frågar efter honom. Ändå ger han sig till känna – kanske som en svag med distinkt doft.

Hur gör sig Gud påmind?

Människan ensam frågar efter livets mening. Det gör inte djuren, vad vi kan förstå. Om livet blir meningslöst så orkar vi inte leva. Vad vill det säga att livet har en mening? Någon måste ha menat något. Det måste finnas ett mål för våra liv.

När vi ställs inför faktum att en svår sjukdom snart kommer att göra slut på våra liv så ändras alla perspektiv. Då börjar vi nagelfara den tid som varit, ofta med en viss oro. Levde jag rätt? – frågar vi som om det fanns ett rätt sätt att leva. Rikedom, framgång berömmelse får då plötsligt inget värde alls. Man ligger inte inför döden och gottar sig över att man vann olympiskt guld i tresteg 1992. Vi känner på oss att det finns en sorts absolut kod över tillvaron, en som inte är förhandlingsbar.

Är allt bara en slump?

Och den känslan är egentligen besynnerlig. Allt sägs ju ha tillkommit genom en slump. Big bang ledde till att atomer och molekyler hittade varandra. Så bildades den första levande cellen och den började sedan sin långa och slumpvisa evolutionsprocess. Allt är slumpens verk, säger många. Och slumpen har ingen mening. Det är dess viktigaste egenskap – att den är meningslös. Den bara är. Den vill inget. Den har inget syfte eller mål. Saker bara råkar bli eller hända.

Människan är evolutionens yppersta produkt. Och hon borde vara bäst anpassad av alla till den absoluta meningslösheten. Och ändå är det tvärtom.

Bibeln säger i stället att människan och hela universum med för den delen är skapade av Gud. Men är inte utvecklingsläran bevisad? Det finns mycket som stöder den både av iakttagelser och resonemang. Men det finns flera allvarliga invändningar. Den första cellen kan knappast ha uppstått av en slump. På

Darwins tid hade man inga begrepp om hur enormt komplicerad en enda levande cell med nödvändighet måste vara.

Celler kräver

- a) arvsanlag
- b) cellsubstans (cytoplasma) som kan samverka med arvsanlagen
- c) näring som kan hålla det hela igång.

Slumpen skall göra en dator (= cytoplasma), men dessutom ett program till denna dator (= arvsanlag) som gör att dator kan göra nya, likadana datorer. Dessutom skall slumpen samtidigt skapa elektrisk ström (= näring) som datorn kan köras på (rätt spänning, rätt växelström). *Allt måste ske samtidigt och på samma plats.*

Apmänniskor i böcker ser allt mindre ludna ut ju närmare människa man kommer. Men de enda fynd man har av fossila apor och ev apmänniskor är skelett. Det går inte att se varken hur den levande varelsen såg ut (krokig eller rak) än mindre hur mycket hår den hade på kroppen.

Är människan bara materia?

Om människan skapats genom evolutionen så är hon bara materia. Och i så fall finns det inget hos henne som kan överleva kroppens död. Mot detta talar så kallade Nära döden upplevelser. Människor som varit kortvarigt döda kan efteråt ibland berätta vad de upplevt medan de var "döda". Många talar om en tunnelupplevelse, en ljusgestalt och möte med anhöriga som dött tidigare. Allt detta kan vara hallucinationer i en slocknande hjärna. Men det finns andra rapporter av större intresse t. ex Michael Sabom: "Vi upplevde döden." (Liber, förlag). Ty människor rapporterade att de befann sig utanför kroppen och såg på medan man bankade liv i den. Och deras rapporter gick i efterhand att bekräfta. Något i människan kan alltså finnas kvar efter det att kroppen dött. Människan är därför mer än bara materia. Vad detta andra är har vetenskapen ingen aning om. Bibeln säger att Gud skapade människan av stoft från jorden och inblåste livsande i hennes näsa. Hon är alltså gjord av två råmaterial: materia (stoft) och ande. Och det finns alltså iakttagelser som stöder den bilden av människan!

Om vi antar att detta är sant – många har upplevt Nära Döden Upplevelser – så finns det alltså en osynlig verklighet utöver den synliga. Gud förklarades obefintlig under hänvisning till att verkligheten inte kan vara mer än det materiella – en filosofi som brukar kallas materialism eller naturalism.

Vad vill jag säga med detta? Flera saker. Frågan om Guds existens har en livsavgörande betydelse. Det handlar om tro – förtröstan i vardagslivet. Det kan finnas en Gud som vill mig väl. Det kan hända att jag är skapad och

älskad i stället för att vara slumpens mästerverk. Gud ger sig till känna i våra liv främst i vår törst efter mening.

Man kan ibland mycket konkret se Guds handlande. Människor kan bli helade som ett exempel på att Gud ibland ger sig till känna inte bara i en människas inre utan också fullt synligt.